

vení nebylo soudu oznámeno. Odpůrce i z dalších pozdějších okolností dovozoval obnovu manželského společenství, což žalobkyně popírala. Není tedy správný názor, že soudce nemusí hledět ke skutečnosti, že byl případně rozsudek o rozvodu a tím i rozvod dle § 110 o. z. o. odčiněn, protože se jedná o rozluky dle § 17 rozl. zák. a nikoliv o řízení dle §§ 15 a 16 téhož zákona. Přestala-li působnost rozsudku rozvodového, není možno povolití rozluky ani dle § 17 rozl. zák. Jinaký názor nesrovnával by se s významem rozlukového aktu. V rozh. č. 16768 Sb. n. s. vyložil Nejvyšší soud, že po obnovení manželského společenství (§ 110 o. z. o.) nelze žádati podle rozsudku rozvodového za přeměnu rozvodu v rozluky, a v rozhodnutí č. 10455 byla vyslovena zásada, že, není-li mezi manžely souhlasu o tom, zda bylo manželské společenství obnoveno, jest ponechatí manželům, aby uplatnili žalobou nároky, dovozované z obnovy manželského společenství. Ježto tyto úvahy ukazují, že nebyly tu předpoklady pro povolení rozluky podle § 17 rozl. zák., bylo návrh na vyslovení rozluky podle § 17 rozl. zák. zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V judikatuře, nyní ustálené, zastává nejvyšší soud stanovisko, že obnovením manželského společenství, stavším se v úmyslu trvalosti, jsou právní následky a účinky rozvodu úplně odstraněny, aniž by k tomu bylo zapotřebí soudního oznámení manželů o opětném spojení podle § 110 obč. zák., a že žádný z manželů nemůže se domáhatí na základě rozvodového rozsudku, jehož následky pominuly obnovením manželského společenství, povolení manželské rozluky a to ani rozluky podle § 17 rozl. zák. (Sb. n. s. č. 16768, 16372, 13943, 11383, 10455, 9651, 7.622). Navrhovatelka sama připouští, že po rozvodovém rozsudku žila s odpůrcem v jednom bytě, popírajíc ovšem, že by v tom spočívalo obnovení, resp. pokračování v manželském spoluzití. Ze šetření provedeného prvním soudem vyplývá, že strany po rozvodu spolu chodily, že navrhovatelka chodila odpůrce doprovázeti do kanceláře a navštěvovala ho i na výstavě. Jest tedy okolnost, že strany manželské společenství neobnovily, při nejmenším alespoň sporná. Za tohoto stavu věci však, když není jisto, zda účinky rozvodového rozsudku nepominuly a zjišťování této sporné okolnosti přesahuje rámec řízení podle § 17 rozl. zák., nejsou dány předpoklady pro povolení rozluky v řízení nesporném podle § 17 rozl. zák.

Čís. 17336.

Výklad § 12 vlád. nař. č. 250/1935 Sb. z. a n.

Na pohledávku zajištěnou úvěrovou hypotékou jest podle § 12 dotč. zák. přikázati úroky, jež nejsou starší než tříleté, jen v rámci nejvyšší.

částky zajištěné úvěrovou hypotékou, a mimo tento rámec v stejném pořadí úroky ze čtvrtý rok.

(Rozh. ze dne 12. června 1939, R II 77/39.)

Rozvrhující nejvyšší podání za nemovitost, jejímž vlastníkem (povinným) byl zemědělec ve smyslu vlád. nař. č. 250/1935 Sb. z. a n., nepřikázaly nižší soudy vymáhající věřitelce úroky, pokud přesahovaly rámec úvěrových hypoték, pro vymáhající věřitelku zřízených, prvý soud z těchto důvodů: Úroky, pokud přesahovaly rámec úvěrních hypoték, nebyly přikázány, ježto v rámci úvěrní hypotéky nelze požadovati více než činí nejvyšší míra, uvedená v pozemkové knize. Tato mez nesmí býti překročena ani o úroky.

Nejvyšší soud přikázal vymáhající věřitelce mimo rámec úvěrové hypotéky v stejném pořadí úroky za čtvrtý rok.

D ů v o d y:

Podle ustanovení § 12 vlád. nař. č. 250/1935 Sb. z. a n. bylo dovolací rekurentce přikázati na její účtovanou celkovou pohledávku v rámci kauční hypotéky 13.600 K celý účtovaný kapitál 12.730 K a na účtované úroky za dobu od 30. února 1932 do dne příklepu, t. j. 21. října 1938, per 4.976 K tu jejich část, která je kryta kauční hypotékou, tedy její zbytek 870 K. Nad to bylo pak přikázati dovolací rekurentce podle ustanovení § 12 cit. vlád. nař. úroky za jeden rok, a to jakožto rámec čtyřletých úroků z nesplaceného zbytku pohledávky v den příklepu, jak tomu nasvědčuje ustanovení poslední věty uvedeného § 12 vlád. nař.

Čís. 17337.

Pro řízení upomínací neplatí ustanovení § 552, odst. 4 c. ř. s.

Zpětvzetí upomínací žaloby řídí se předpisem § 237 c. ř. s. a § 19 zák. o upomínacím řízení.

(Rozh. ze dne 12. června 1939, R II 96/39.)

Žalobce podal proti žalovanému upomínací žalobu s návrhem na vydání platebního rozkazu. Návrhu tomu bylo vyhověno. K odporu žalovaného byl položen o žalobě rok k ústnímu jednání na den 17. listopadu 1938, při němž bylo ponecháno řízení v klidu. Na pozdější návrh žalovaného na pokračování v řízení byl ustanoven rok k ústnímu jednání na den 11. března 1939, avšak žalobce vzal před tímto rokem, a to 4. března 1939 žalobu zpět, nevzdav se žalobního nároku. Prvý soud nato rok k jednání stanovený na den 11. března 1939 odvolal. Rekursní soud k stížnosti žalovaného zrušil toto usnesení prvního